

РЕШЕНИЕ

№ 17374

гр. София, 19.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 02.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **7284** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 85, ал.1 и ал. 4 вр.с чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. З. Х., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., търсец закрила, против решение № 7218/25.06.2024г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4, вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са изложени подробни доводи, че решението е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Ангажира писмени доказателства. Моли съда да отмени решение № 7218/25.06.2024г. на председателя на ДАБ - МС.

Ответната страна, чрез процесуалния си представител в съдебно заседание, оспорва жалбата като неоснователна, счита решението за правилно и законосъобразно. Изтъква, че жалбоподателят не желае международна закрила в България, тъй като е върнат от властите в А. по Регламент Д.. Представя административната преписка по издаване на оспорения отказ, както и актуална справка за положението в А.. Моли обжалването да бъде отхвърлено.

Административен съд София-град, като взе предвид, че жалбата е подадена в срока по чл. 84, ал.3 ЗУБ, от адресат на оспорения отказ, срещу подлежащ на оспорване

административен акт, намира същата за допустима.

След като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по молба с вх. № ВР-13-1648 (рег. № УП-12289) на 29.06.2023 г. на РПЦ - С., отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа“ (л. 193) от М. З. Х. (М. З. Н.), гражданин на А., [дата на раждане] в [населено място], А., етническа принадлежност – казалбаш, религия – мюсюлманин – шиит, неженен, с висше образование - юрист, ЛНЧ [ЕГН], съдържаща искане за предоставяне на международна закрила на територията на Република България. На същата дата (на завеждане на молбата – 29.06.2023 г.) е изготвена Евродак дактилоскопна карта (л. 185) и е съставен регистрационен лист с приложение, в което е отразено, че: родителите му М. Л. и М. Есмаил са в А.; има 5 сестри - три в А., една в Ш. и една в САЩ (л. 189-190 от делото). На жалбоподателя е връчена писмена покана за провеждане на интервю на 06.07.2023 г. (л. 184 от делото), както и указания относно компетентния орган и реда за подаване на молба за закрила и досежно процедурата, която ще се следва, правата и задълженията, които чуждите граждани имат на територията на РБългария (л. 85/186 от делото). Предоставен му е и списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци (л. 87 - гръб), подали молба за статут с приемни в ДАБ при МС, както и информация за задълженията, които следва да съблюдава в центровете на ДАБ - МС. Личните данни на кандидата са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради непредставяне на валидни документи, издадени в държавата по произход (л. 183 от делото). Чужденецът е декларирал съгласие за обработване на личните му данни за целите на производството по закрила, както и за събиране на официални данни от значение за производството по предоставяне на закрила от други органи и организации, включително и в страни, различни от страната му на произход (л. 178-180 от делото).

В деня на завеждане на молбата за закрила жалбоподателят е бил настанен в Регистрационно – приемателен център (РПЦ) - [населено място],[жк](л. 171 от делото). Връчени са му Указания за правата и задълженията, които има в зоната за движение, принадлежаща към РПЦ – С. (л. 175-177, л. 181). Единадесет дни след настаняването, жалбоподателят е напуснал самоволно общежитието заедно с още 41 лица, всички граждани на А., за което по надлежния ред е уведомен началника на Отдел „Производство за международна закрила“ – кв. Военна рампа (л. 167-168 от делото). С Констативен протокол от 06.07.2023 г. (л. 169) интервюиращ орган при ДАБ – МС е документирал неявяването на жалбоподателя за провеждане на насроченото интервю по повод отправената молба за закрила.

Независимо от така установеното, във връзка с молбата му за закрила в РБългария, с писмо рег. № УП – 12289 от 11.07.2023 г. (л. 170) е отправено искане за становище до директора на Дирекция „М“ – ДАНС, съгласно чл. 58, ал. 10 от ЗУБ. Видно от постъпилото становище с рег. № М-14339/09.08.2023г. ДАНС не възразява на гражданина на М. З. Х. да получи закрила на територията на РБългария, ако лицето отговаря на условията по ЗУБ (л. 166 от делото).

На 10.08.2023 г., поради неустановяване местопребиваването на жалбоподателя на територията на РБългария, документираното неявяване на предварително определената дата за провеждане на интервю и неявяването му в 30-дневен срок след

тази дата, за да посочи обективни причини за неявяването на интервюто, до зам. председателя на ДАБ – МС е направено предложение за прекратяване на производството за международна закрила, поради наличие на основанията по чл. 15, ал. 1, т. 1 и т. 3 от ЗУБ (л. 165 от делото). С Решение № 12924 от 29.08.2023 г. (л. 164 от делото) на зам. председателя на ДАБ – МС, производството за предоставяне на международна закрила е прекратено, на основание чл. 15, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

На 08.02.2024 г. служители на Главна дирекция „Гранична полиция“ – Аерогари – Министерство на вътрешните работи, в изпълнение на задълженията по чл. 17, т.2 от Наредбата за отговорността и координацията на държавните органи, осъществяващи действия по прилагането на Регламент Д. и Регламент Евродак, приета с ПМС № 332/28.12.2007 г., въз основа на получена информация 18.12.2023г. (л. 163), че жалбоподателят М. З. Х. е установен на територията на друга държава - членка /А./ и последващия му трансфер в Република България, са извършили необходимите действия по посрещането му обратно. На основание чл. 64 от ЗМВР му е връчено Разпореждане да се яви на 09.02.2024 г. в ДАБ – МС (л. 161-162 от делото).

На 16.02.2024 г. от жалбоподателя е подадена молба за възобновяване на производството за предоставяне на международна закрила (л. 158 от делото), както и молба за настаняване в Б. център – Военна рампа (л. 160 от делото). В тази връзка служителите на ДАБ – МС, на основание чл. 77, ал. 3 от ЗУБ, са му връчили покана за провеждане на интервю на 26.02.2024 г. от 10,00 ч. (л. 157 от делото). Съставена е докладна записка за възобновяване на производството по предоставяне на международна закрила (л. 155 от делото) и повторно, с писмо рег. № УП-12289 от 22.04.2024 г. е изискано становище от Специализирана дирекция – „М“ - ДАНС (л. 150). Видно от постъпилото на 05.06.2024 г. писмо, директорът на специализирана дирекция “М” - ДАНС, уведомява отново председателя на ДАБ-МС, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ (л. 124 от делото).

На 26.02.2024 г. е проведено интервю с жалбоподателя в присъствието на преводач от дари език, документирано с приложен към преписката протокол с рег. № УП12289/26.02.2024г. (л. 52/151 и сл. от делото). От данните от интервюто, както и от представените от жалбоподателя и служебно събраните от ответника доказателства се установява, че М. З. Х. е [дата на раждане] (т.е. не е роден през 1999 г., както преди това е декларирал пред органите на ДАБ). Жалбоподателят има висше образование, специалност „Право“, завършено в един от частните университети в [населено място]. Не е сменял местоживееене/постоянен адрес. Не е членувал в политически партии или организации. Категорично е отрекъл да е арестуван, съден или осъждан в държавата си по произход. Пред интервюиращия орган споделя, че е работил повече от година в неправителствена организация „Елхак“ към университета за социални и правна помощ. Посочва, че понастоящем родителите му и две от сестрите му са в И.. Има сестра в Ш., както и в САЩ. Има и други близки роднини в европейски държави. Уточнява, че не притежава друго гражданство или разрешение за пребиваване в друга страна. За първи път е напуснал А. през 2021 г. февруари пътувайки с работна виза за Турция със самолет (от летището в [населено място] до летището в [населено място]). Допълва, че в А. като пристига нелегално е подал молба за закрила, която е отхвърлена. Разполага единствено с копия лични документи – заявление от неговият баща М. Есмаил Х.; лична карта № 22767579 на жалбоподателя; сертификат от А. за социална и културна интеграция в А.; служебна карта № А35250, издадена от МВР на

Ислямска Република А. на неговата майка, която е заемала длъжността „Охранител“, с валидност до 22.09.2021г.; удостоверение за успешно завършен курс „Основно обучение за охранител“ на баща му И., както и удостоверение за заетост, от което се установява, че бащата на жалбоподателя е бил назначен като охранител в организацията на Р. И. А., офис К., за периода от 09.12.2011г. до 30.06.2021г.; удостоверение за благодарност на М. И. Х. /баща/, както и удостоверение за преминал едномесечен курс за охранител; пропуск за пълен достъп на баща му като охранител в Р. И.. За себе си освен копие на лична карта жалбоподателят представя - удостоверение от университета Бахтар за завършен успешно четвърти курс във факултета по „Право и Политически науки“; сертификат за завършен едномесечен курс по основи на лидерство и ръководство, издаден от университета „Бахтар“; справка от отдел за статистическа информация и регистри към МВР – Ислямска Република А. (л. 26-49, л. 232 от делото). Относно напускането на държавата си по произход А. през февруари 2021 г., жалбоподателят посочва, че е получил работна виза за Турция - за търговия. Допълва, че тогава много трудно са се издавали визи в А., особено на млади граждани. В Турция останал около 2 години и половина, работил в цех като шивач нелегално. Като причина за напускане на Турция към държавите от Европейския съюз изтъква влошената ситуация там и ежедневното депортиране на афганистанци обратно в А..

По време на интервюто чуждият гражданин посочва три важни причини да напусне държавата си по произход. Първата е липсата на сигурност и усещане за застрашеност, създадено му заради това, че е ставал свидетел на бомбени взривове по време на провеждане на религиозни мероприятия. На второ място изтъква длъжността, която са заемали родителите му. В тази връзка заявява, че баща му е работил 28 години като военен по време на предишното управление на А.. От 2011г. до 2021г. е работил в различни неправителствени организации, а в същия този период майка му е работила като охранител в една афганистанска банка. На трето място посочва, че религиозната му принадлежност към шиизма му създава проблеми с изповядващите другия клон на исляма талибани. Чуждият гражданин допълва, че талибаните са решили да залечат всички работили по време на предишното управление. Изтъква, че три бомби са били взривени в близост до неговата къща, което е станало причина родителите му да напуснат А. за И.. Категоричен е, че тези бомбите са били насочени към неговото семейство. В заключение жалбоподателят посочва, че е започнал да работи от седми клас. Издържа се сам и не желае да бъде в тежест на никого. Работил е, събирал си е пари и се чувства независим. Счита, че образованието е много важно и затова го е съчетавал с работата. След като завършил средното си образование започнал да работи повече и финансовото му състояние се подобрило. Работил в неправителствена организация, която към момента на функционира.

Със становище рег. № УП 12289 от 14.06.2024 г. интервюиращият орган предлага на председателя на ДАБ – МС да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца (л. 20/119 от делото).

С оспореното в настоящото производство решение № 7218/25.06.2024г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал.1, т.2 и 4, вр. с чл.8 и чл.9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на М. З. Х.. Приел е, че за кандидата не са налице предпоставки за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ, тъй като в представената бежанска история не са налице субективният и обективният

елемент на понятието „основателно опасение от преследване“. Въз основа на събраните в административното производство доказателства, като е съобразил актуалната ситуация в А., председателят на ДАБ е обосновал извод, че жалбоподателят не е споделил релевантни за исканата закрила лични опасения от преследване или за извършени посегателства срещу него в родината му А., която той през февруари 2021 г. легално е напуснал, за да работи в Турция. Във връзка с твърденията на жалбоподателя в оспореното решение е обърнато внимание, че талибаните завземат властта в А. през август 2021г., а изповядването на шиитски ислям не представлява самостоятелно основание за предоставяне на статут. Посочено е още, че обект на преследване от талибаните могат да бъдат определени по - висши представители на бившата власт, каквито обаче, видно от представените доказателства, не са заемали нито неговите родители, нито той. В този смисъл, според административния орган изложените причини от жалбоподателя, които са го мотивирали да напусне А., не са правнозначими за търсената международна закрила, доколкото въз основа на тях дори не могат да бъдат установени лични опасения. Отчетено е и поведението на жалбоподателя в производството за предоставяне на закрила след подаване на първата молба в ДАБ - МС на 29.06.2023г. – самоволното напускане на мястото, на което е бил настанен, включително и незаконното напускане на територията на РБългария, което е обяснено с желание да се установи трайно в А., където е подал молба за закрила (отхвърлена). В тази връзка е прието, че от страна на афганистанския гражданин не са изтъкнати никакви основателни опасения от преследване по смисъла на „Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец“ на службата на ВКБООН. Посочено е, че кандидатът е напуснал А. единствено и само по лични и икономически причини – в търсене на по - добър живот.

По отношение на основанията по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ административният орган е приел, че бежанската история не съдържа твърдения за наличие на реална опасност при връщане в държавата на произход, жалбоподателят да подлежи на наказание. В този аспект, са изложени съображения и за липса на обективни данни, въз основа на които може да се приеме, че М. З. Х. е напуснал А. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, както и да е бил обект на неправомерни посегателства или да е бил подложен на насилие. Направен е краен извод, че жалбоподателят не е бил изложен, а и не съществува риск от тежки посегателства, по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Не са установени данни за обоснован страх от преследване, както и за индивидуализирана заплаха за живота, за да се приеме наличие на основания за предоставяне на хуманитарен статут. При постановяване на оспореното решение, административният орган се е позовал на официалната информация, отразена в Справка вх. № ЦУ-1031 от 03.04.2024 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, относно общото политическо и икономическо положение в А., включително значими действия на талибаните (л. 120 и сл. по делото).

Председателят на ДАБ при МС е обосновал краен извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. 8 ЗУБ и чл. 9 ЗУБ и на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 ЗУБ е постановил отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Като част от административната преписка е представена справка, изготвена от дирекция “Международна дейност” на ДАБ-МС с вх. № ЦУ-1031/03.04.2024г.,

относно общото положение в А., както и политическата и икономическа обстановка в страната (л. 120-123 от делото). В проведеното на 02.08.2024 г. съдебно заседание по делото от процесуалния представител на ответника е представена актуална към 24.06.2024 г. справка, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, вх. № ЦУ-1525/24.06.2024 г., включително касаеща нивото на сигурност в А., отношението към лицата, свързани с предишното управление и спазването на човешките права (л. 216-228 от делото).

От страна на жалбоподателя в хода на съдебното производство са ангажирани писмени доказателства, както следва: трудов договор, на основание чл.68, ал.1, т.1 от КТ и чл.29, ал.3 от ЗУБ, сключен между „Амрест“ ЕООД и М. З. Х., [дата на раждане], от който се установява, че договорът е сключен като срочен договор със срок до 16.08.2024г. – чл. 4, т.1 от договора, а налначалото на изпълнение на трудовите задължения на служителя е от 15.07.2024 г. – чл. 4, т.5 от договора (л. 207-209); съобщение за резултатите от обработката на подадените данни с Уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ с Вх. №/12.07.2024г. (л. 210); заявление на полковник М. Есмаил Х. (л. 237, превод на л. 232 от делото); копие на офицерска специална и офицерска лична карта от Министерството на отбраната на Ислямска Република А. за същото лице (л.238-241; превод на л. 233-236 от делото); ксерокопирани извадки на статии в интернет, относно положението в А. (л. 242-281 от делото).

В съдебно заседание на 02.08.2024 г. жалбоподателят лично посочва (чрез преводач), че когато е бил студент по право е напуснал А. от страх за живота си. Имал е добър живот, той и семейството му са водили светски живот, но е чувствал натиск, защото е шиит. Заявява, че в А. мюсюлманите биват третирани по различен начин – шиитите са малцинство и са подложени на натиск от сегашната власт в А. - талибаните. В тази връзка жалбоподателят не е могъл свободно да участва в религиозни събития. Изтъква, че майка му е била охранител в банка, а баща му при предишния режим е работил като военен с чин полковник в държавна сигурност. Заявява, че е напуснал Турция, защото е пребивавал нелегално и ако го хванат ще го депортират в А.. Посочва, че няма къде да отиде, иска закрила и да работи. В проведеното на 02.09.2024 г. съдебно заседание, същият допълва пред съда, че в А. е живял в рамките на закона. Причината да напусне е опасността за живота му там, тъй като се знае всичко за него и семейството му – религия, етнос, работата им. Легално е влязъл в Турция, като във вписванията в регистрите там има информация за него и родителите му, затова ще има много трудности ако се върне в А..

От така приетото за установено, настоящият съд прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган - председателя на ДАБ при МС, в съответствие с правомощията му по чл. 75 ЗУБ.

Решението е издадено в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда,

който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци. Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Протоколът от интервюто е преведен на жалбоподателя на разбираем за него език дори и изрично е удостоверил с подписа си на протокола, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си. Представените писмени доказателства са обсъдени и анализирани от административния орган.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията се преценяват въз основа на данните от бежанската история на кандидата. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване, посочени в закона.

В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорвания акт на преследване от страна на официалните власти в А., която се явява страната по произход за търсеция закрила. Наведеният от жалбоподателя довод, че в страната си на произход не е могъл да изповядва религията си свободно, чрез посещаване на религиозни шествия, не представлява основание за предоставяне на статут (*Решение № 4104/29.03.2018г. по адм. дело № 11478/2017г. на ВАС*). В настоящия случай, в бежанската история липсват доводи за релевантно преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. М. З. Х. е напуснал А. през февруари 2021 г. с работна виза за Турция, а талибаните завземат властта в А. през август същата година. По време на интервюто кандидатът не твърди да е бил заплашван или спрямо него да е упражнявана някаква форма на насилие. Няма данни да е осъждан или да е преследван наказателно от официалните власти в държавата си по

произход. Не е служил в армията и не е преминал военно обучение. Прави впечатление заявеното пред интервюиращия орган, че в страната му по произход трудно са се давали работни визи на млади хора като него, като той въпреки това е получил. Жалбоподателят категорично заявява, че в Турция уговорката с трафиканта е била първо да пристигне нелегално в С. (по пътя е хванат в Р България). Нещо повече, самоволното му напускане на бежанския център в България, въпреки подадената молба за закрила в Р България установяват, че чуждият гражданин е мотивиран от желание да се установи като крайна точка в А., където пристигайки е подал също молба за закрила - отхвърлена /и в тази връзка е върнат в Р България/. От изложеното и от съвкупната бежанска история на жалбоподателя и неговото поведение следва изводът, който е направил и административният орган, че става въпрос за мигрант (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не за лице, търсещо международна закрила, че мотивите му да напусне страната си на произход и страните, в които е пребивавал след това – Турция, А. са с личен характер – стремежа му да работи и да се устрои в държава с по – висок стандарт на живот, което не е предпоставка за предоставяне на закрилата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Този извод не се променя и от представения по делото трудов договор на основание чл.68, ал.1, т.1 от КТ и чл.29, ал.3 от ЗУБ, сключен между „Амрест“ ЕООД и М. З. Х., видно от който чуждият гражданин е заемал качество на служител в посоченото дружество в периода от 15.07.2024 г. до 16.08.2024г. (л. 207-209).

Що се касае до общите твърдения на оспорващия, че в близост до дома му в [населено място] са избухнали бомби предназначени за неговото семейство, затова че родителите му са работили за предишното правителство, същите не са потвърдени с представени от оспорващия надлежни писмени доказателства. В този аспект, в оспореното решение правилно е съобразено, че непредставянето на официални документи, въз основа на които може да се провери достоверността на твърденията, заявени по време на интервюто, изключва възможността за подобна проверка. В този смисъл, под съмнение са и твърденията на жалбоподателя, че неговият баща е заемал висша военна служба, предвид представените копия на служебни карти, от които е видно, че родителите му са били охранители. Поради това настоящият съдебен състав намира, че изложените твърдения относно бежанската история са в резултат от стремежа на молителя да адаптира личната си история така, че да попада в обхвата на чл. 8 от ЗУБ

Ето защо изцяло правилни са изводите на органа, че чужденецът не доказва предпоставки за предоставяне на търсения бежански статут. Правилността на крайния извод за липса на предпоставките по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ се следва изцяло от факта, че в изнесената от чужденеца бежанска история няма данни, че той лично или неговото семейство са обект на преследване в родината му А. било поради неговата (тяхната) етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-2, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната на произход, за която органът в особеното производство събира данни, обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай М. З. Х. не навежда като причина за напускането на родната си страна наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Дори напротив - от бежанската история става ясно, че той не е арестуван и осъждан в държавата си по произход. Не е членувал в партия. Имал е възможност да кандидатства за работна виза за Турция и е получил такава. Липсват доказателства да е имал проблеми с талибаните, като не е бил насилван или заплашван.

Изводите на административния орган се подкрепят изцяло от данните по представените справки от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ, представляващи официални документи, издадени от длъжностно лице в кръга на службата му, фактите по които не са опровергани. Следва да се сподели изводът в оспореното решение, че доколкото е налице информация в представената справка вх. № ЦУ-1031/03.04.2024 г., насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Отражено е внимание, че обстановката в А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване. Въз основа на данните за устойчивост на икономиката, макар и на сравнително ниско ниво, следва обосноваване извод, че за жалбоподателя не съществува проблем да се върне и да продължи да живее в държавата си по произход. В случая следва да се съобрази и, че жалбоподателят не е воювал срещу талибаните, нито е бил правителствен служител, а и по икономически причини, преди талибаните да дойдат на власт, легално е заминал, за да работи в Турция. В оспореното решение след направен обективен анализ на представена от М. З. Х. информация по повод на подадената молба за закрила правилно е прието, че в конкретния случай няма добре обосноваване страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут в Република България.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Съдът приема, че тя не е налична по отношение на оспорващата. От

представената справка за ситуацията в А. се установява, че обстановката в страната може да бъде преценена като усложнена за гражданите на страната, но предвид осигуряваната директна подкрепа от различни организации и напредъка по отношение на сигурността може да се приеме, че липсва изключително висока степен на безогледно насилие, изискуема за предоставянето на субсидиарна закрила. В използваната в административното производство, представена и пред съда справка, както и в актуалната към 24.06.2024г. справка (л. 216-227 от делото), не се разкрива наличието на безогледно насилие, достигнало до толкова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени опасения за излагането на реална опасност на цивилно лице, върнато в съответния регион поради самия факт на присъствието си на тази територия. Видно от събраната информация в конкретния случай за М. З. Х. не се установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността му поради присъщи на индивидуалното положение елементи и лични обстоятелства, който риск да е реално осъществим при завръщане в А., поради което ситуацията в страната на произход следва да е с извънредна висока степен на колективна опасност, каквато тя не е. От друга страна, няма лични обстоятелства, които да сочат, че жалбоподателят би станал специфична цел на такова насилие, поради присъщи на положението му елементи.

Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С- 465/07/*Meki Elgafaji and Noor Elgafaji vs Straatssecretaris van Justitie*/, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата - членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за този вид закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на

фактите, които се съдържат в справка за А. с вх. № ЦУ-1031/03.04.2024г. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят (извадките на статии в интернет не представляват такива), нито се сочи техният източник, за да се събират.

В самото решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в А., която не е достигнала степен на безогледно и/или повсеместно насилие, с опасност от тежки посегателства на живота и здравето на всеки граждански намиращ се на тази територия, което да е основание за предоставяне на международна закрила, по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, на базата на общата ситуация. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата територия на А., който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (С.) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.).

Разпоредбата на чл. 9, ал.2 от ЗУБ уточнява, че тежките посегателства, изброени в ал.1 на същата норма, могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Освен, че административният орган не е длъжен да извършва преценка и излага изрични мотиви относно чл.9, ал.2 от ЗУБ, то и регламентираното в тази алинея уточнение е пряко свързано с ал.1, по която в процесното решение е извършена надлежна преценка. Цялата информация, която се съдържа в делото относно ситуацията в А., изложената бежанска история, протокола от проведеното интервю и писмените доказателства, събрани в хода на административното производство, не дават основание да се приеме, че ситуацията в А. представлява тежка или лична заплаха за живота и здравето на жалбоподателя. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9, ал.1 от ЗУБ.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът "non-refoulement" (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си на произход - А., нито страната, в която е заминал с работна виза – Турция, поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от

изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Тези факти не се оспорват от жалбоподателя, който и в проведеното интервю е заявил, че е напуснал страната си на произход по икономически причини - да работи в Турция. Същият своеволно напуска и бежанския лагер в България, за да се установи в друга европейска държава - А., където е подал молба за закрила. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът "non-refoulement".

Не могат да бъдат споделени съображенията в жалбата относно липсата на обективна и пълна преценка на всички обстоятелства от значение за положението в страната по произход, с което е обосновано искането за връщане на преписката на административния орган със задължителни указания. Административният орган е спазил всички изисквания на закона, както при провеждане на административното производство, така и при постановяване на административния акт, предмет на съдебен контрол в настоящото производство.

Административният орган е обосновал решението си след задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, преценявайки, че по отношение на жалбоподателя не е налице нито опасност за живота и свободата, нито опасност от преследване поради националност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, нито реална опасност от тежко посегателство като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Спазени са и изискванията, обезпечавщи правото на лично участие и на защита, въпреки че жалбоподателят не се е възползвал от възможността да представи надлежни доказателства в подкрепа на заявеното при интервюто.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл.8 и чл.9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. З. Х. с ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., против Решение № 7218/25.06.2024г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

